

Nahit Can Aydın

- şiirler -

Yayın Tarihi:

29.5.2006

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anla mazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ağaç'tan Yere Doğru!

bir ağaçta bir sürü yaprak,
her yaprakta bir can,
sarıp yavaş yavaş yere düşenlerin ardından bakan...
bir rüzgarla savrulan bir sürü yaprak...
ve rüzgarı beklemek işkencesine isyankar,
kendini boşluğa bırakan bir sürü yaprak
her yaprakta bir rüzgar korkusu...
her rüzgarda yaprak hüznü olduğu kadar bir sonbahar...
yerlerde bir sürü yaprak....
_____hepsinin ayrı hikayesi var...

Nahit Can Aydın

Ađla(n) dığında Balık...

Korkma dedi: balık,
Korkma gözlerime bakmaktan,
Böyle değildi soluk, soluk!
Derimin üzerini eşeleyebilirsin, parlak çatalınla...
Beni dedi: bir rakı anlar birde sen...
Hadi boğ ağzında beni rakıyla...
Ağladı balık!
Sonra sırasıyla ağladığını unuttu.
Kendini, beni, zamanı unuttu.
Bezli bir elle;
Karanlık bir garson sokuldu aramıza,
Önüme uzandı ilkin...
Balığa baktım, yoktu!
Masanın öbür yakasına serilmiş,
Nefes dileniyordu...
Bir bardak tuz...
Birazcık su...
Karşımdaki adamın dişlerinde intihar etti bir başka balık!
Rakıyla boğulmuştu...
Sonra başka bir tane daha,
Her masada bir balık,
Yani bir oda dolusu balık... Ölü(şü) yordu...
Ve ben bir ağız dolusu ben...
Balığı; ağzımda birazdan çiğneyecek ben..
Garsondan hesap isteyip balığı orada öylece bırakan ben!

Ve nereden geldiğini unuttuđum elimde bir peçete ben...
Sulu ve tuzlu...

Nahit Can Aydın

Ardında Bıraktıkların!

Bağrımda saklıyorum gidişini,
daha dün gibi,
ve gün gibi aydınlık!

yalanlar havada uçuşurken,
ayrılık nefesini çekerken içine derin,derin,
vedalaşmam seninle...

bu terkediş sert bir taştı.
sen: camlarımı kıran yaramaz çocuk!
yüreğimin her yerinde kırık,
ve kesik cam yaraları...

Sardıkça, kanıyorum...
sardıkça,
_____yaralarımı....

Nahit Can Aydın

Aşkın Hangi Hali?

Sıcak bir günün bulantılı öğle sonrasında.
Yazılırdı mektuplar dağınık masalarda..
Yada aceleyle,
Telefon ahizelerinin görünmeyen kısmından,
Yeminler savrulurdu.
olmadık yerde,olmadık yere....
inandırmaya meyilli bir sevinçle
çok kere bende demek
seni seviyorum diyene...

bir çok kişiden oluşan bir albümün içinden
en güzeline gitmek..
diğerlerine bir çuval dolusu yeminle,
kumaş pantolon ve saçtaki gereksiz jöleyle
parlayan bir kafadan ibaret otobüs yolculuğu ederken
telefonda öteki
"ve ben hastayım evdeyim vallahi."
gülerek otobüsten inerek öbürüne merhaba aşkım demek
diğerinin evdeki durumundan habersizce öpmek yanaklarını,ıslak bir sıcaklıkta
gözlerine bakıp aşkım demek yalan yere
şerefsizce.....

Nahit Can Aydın

Ay! Korkuturda Bazen!

Haplanıyor ay; bir fenalık yapacak diye korkuyorum...
Şiire vuruyorum anlaşılmayanlarımı...
Birkaç kelimenin peşi sıra dizilmiş, konvoyum.
Soyunmuşum, soysuzum, uykusuzum.
Gözlerimde kan çanağı hayallerim!
Avucumdaki suya düşmüş.
Her güzel olan düşmüş.
Hep güzel olan düşürülmüş....

Nahit Can Aydın

Belir(ir) siz!

Aceleyle gelmiş telaşımız

Şaşkınlık...

Hiç beklemediğimize mi yoksa beklediğimizin gelmemesine yanarız.

Kararsızız!

Oturaklı olursak ki deniz seviyesinin üstünde yaşayanlarız.

Ve ikametimiz mevcudiyetimize dost.

Sıkılası yolculuklarımızdır sayfaların mürekkebe bulanması

Ama sözlükte geçmez benim ruhum

Neden?

Nahit Can Aydın

Ben ki

Ben ki: ikircikli bir kum saati gibi,
Ben ki: üryani bir sevişme ertesi,
Bir tas sıcak su birikintisi...
Ben ki: soluk alışım alkol, soluksuzluğum alkol...

Ben ki: nasıl girmiştim içeri,
Ben ki: geç kalmış sabah, kahvaltı saati...
Bu mevsim anormali yalnızlığı da neyin nesi?
Reçel mi? Yoksa dut pekmezi mi?
Ki böyle koyum tırak bir melankoli?

Ben ki: yol kenarı kadar işlek bir kahvehaneyim, cezvelerde...
Ben ki: gazete haberiğim yaşlı parmak aralarını okşayan,
Ben ki: bir mesai saatiyim. Ömrünü dolduran...

Nahit Can Aydın

Beş Kala

hep pusluydu fotoğraflar
tozlu albümlerde yok oluyordu insanlar
yıllar ilerledikçe; geriye gidiyordu.
hatıralar ve hatırdaki kalanlar.

Güzel olan;
suskun bir mevsimin;
en sađanak gülümsemesine,
aldırmadan yürüyebilmektir,
ve mutlu bitmeyecek;
faili meçhul bir aşk filmini
kadıköyün sinema salonlarında
ara verilinceye dek,
sevişerek seyretmektir.
Güzel olan,
bir dostun gelişine sevinmektir sadece...
ve akşamı demlemektir.
bir dostun gidişiyile...

sokakta insanlar yürürlerdi zamansız
hep geç kalınan bir yerler vardı
aceleci birer kalabalıktı.
otobüs durakları.
ve hep derste paragraf başı yapsana derdi
edebiyat dersine vekil gelen coğrafya hocası

insanları mutsuz eden.
düşünmeden düşlenen bir gelecek
akıllarda söylenmeyen sorunların soruları mı?
yine aynı uykunun sabahı
ve yine yeni bir günün bitime 5 kalası...

Nahit Can Aydın

Beş Kere Ben

I

Bilirmisin?
Gidişini,
en çok uç-uç böcekleri anladı...
Önce avuçlarım, sonra parmak uçlarım kaybetti seni...
Talan mevsiminin rüzgârlarını saçlarında elerken;
Bu kadar çabuk öldürmezdim kelebekleri,
Affederdi beni koparmadığım çiçekler,
Menekşeler, sen kokmazdı baharın rahminde,
Yalnızlık çığırtnaları kulaklarıma hapsedilir miydi?
Bilseydim...

II

Bir sürü gidendir aslında hayat...
Bir sırtla göz göze geliştir..
Ya da bir yerden başka bir yere tayin talebidir,
Çoğu zaman beklenmez cevabı...
Bilinçsiz "deja vu", dur bu...
Birkaç kez geçtiğin,
Ama aşına olmadığın bir adres gibi olur ya bazen,
İşte öyle bir unutkanlıktır bu...

III

Sana(ki bu benim) kalanlarsa
aceleci bir kaç satır
ve birkaç ağlayıştır...
her yeni gün yalnız, yalnızlığını çoğaltır,
hüznün; yaza, güneşe, asfalta,
zift gibi yapışır...

IV

İşte gün bugün
ve ortasındayım ama sen kimsin?
Akşam kapımda, ve birkaç boz martıyla,
çekiyoruz kafaları, deniz kokusuyla...
Martılar üşengeç,
Ben üşengeç,

V

Ve aklımı okur, kalemim...
Kimi görsem; kim olurum?
Öylece bir kahverenginin,
Hikayesini oynuyor gölgeler tiyatrosu,
Seyircilerden, kime baksam eflatun bir kırıklıktır ki
Duymuşluğum...
Var mıydı seni?

Nahit Can Aydın

Bir Neslihan...

Neslihan: bir garip elmas yüzük ve bir saç tokası...
Neslihan, çiçek kokusu sabahı...

Bu dağınık çarşaplardan,
Kıvrıla, kıvrıla geçtim...
Çıplaktım.
Saçlarımda ağır, saçlarımda Neslihan...

Niye Neslihan? Niye fısıldıyorsun adımları?
Korkma Neslihan,
Sabahlarda ışıklar,
ayazlar kadar,
Üşütmez bizi...
Tutarım ellerini,
Yanarız...
Yok olsun zaman,
Yok olalım mı Neslihan?

Eğer ki, birkaç cümleyi ıslatacaksak ağzımızda,
Daha önceden verdiğimiz sözleri unutup da,
Ağız birliğimiz olsun Neslihan.
Belki sonrası ayıp,
Sonrası uzun bir öpüş olur...
Belki iki adım kala,
Dudaklarında çözerim buzlarını ayrılığın...
Öp Neslihan. Yoksa soğuyacaksın!

İyileşecek mi dersin?
İyileşecek mi kırdığın eşyalar, fotoğraflar?
Ki ağır yaralı hatıralar...
İyileşir mi acaba, kanayan yaralar?
Hani bir bol pantolondu hediyesi, özel bir günün...
Ve gecesinde saydığımız yıldızlar,
Söylediğimiz şarkılar...
Hepsini de üzüp neden gittin Neslihan?

Bu sabah bir başka çatlamış ayna,
Suratım: adi bir yılan zehiri gibi...
Bu sabah bir başka çarşaftan,
Özlüyorsun kendini..
Yanılıyor muyum Neslihan?

Nahit Can Aydın

Bir saniyelik mutluluk.

gözlerini kapayıp...
koşuşturan çocuk seslerini dinle,
ve bak gökyüzü ne kadar aydınlık böyle...

Nahit Can Aydın

Birgün...

Dalga dalga üzerime mi çöküyorsun? Ne güzel!
Ağırlığını hissediyorum ey karanlık.
Ey içimle sevişmek...
Hangi sabahız? Belli olmasın...
Hangi uykuyu getirdiğimizi söyleme aynaya; sakın!
Sakın kendini, yüzünden!

Birkaç çamaşır sokağa bürünüyoruz,
Bir pantolon ve bir gömlek!
Bir el, bir ayak ve bir yürek!
Hangimiz naftalin?
Bu kadar keskin?
Pantolon konuşuyor süt dişleriyle, yüreğimin...

Dönme vaktimidir bu çalan çan, çan?
Ama nerden geldik ki bu kadar uzak?
Saklambacın duvarını çalmış birileri?
Bir daha küle bandım dudaklarımı,
Gri bir kurt köpeğinin tüyleri...
Gömleğimin yaka cebindeydi.

Gitme vaktindeydim!
Evet bu yol, o yol!
Tozu toprağı meşhur Arnavut ciğerinin en lezzetli saati,
Bir elimde hiç, ötekinde kül
Dönüyorum kendime...

Nahit Can Aydın

Cen-in

cenin,
rahmindeki yalnızlık...
içinde leş kokusu cenin...

oysa doğacaktı
gözünün önünde,
sevgiyle...

artık gecikmiş bu doğum...
düşür haydi içindeki mezarı,
düşür ruhunun pis kokusunu,
ayaklarının arası kan revan...
minik cenin, ölü doğan..

Nahit Can Aydın

Çaresizlik! (ki her zaman)

yağmurlar çağırıyor seni....
Git ne duruyorsun?
özlemlerin çarpsın gökyüzünden yanaklarına doğru...
ben olmasamda...
yağmurları al sen koynuna.!

Nahit Can Aydın

Dilek!

Sana'

Dilek; aşkın dil tutulması!

Dilek; aşkımın renk körlüğü!

Dilek,kelimeleri müstehcen,kelimeleri şehvet! ! !

Nahit Can Aydın

Diplerdeki Merak

Kimin gölgesinde gizlenirmiş; ümit?
Kimin rıhtımında oltaymış; sabır?
Kimin şiirinde Attila İlhan'ı, Nazım'ı, Necip'i, Edip'i bulmuşta kimseye
Göstermemiş: miras?

ve kimin kalemindeki mürekkepmiş: yaşam?

Nahit Can Aydın

Doğumhane

Artık sabahın aydınlığına kalkmayla ilgilenmiyorum
Karanlıklarla daha bir haşır neşirim...
Ve mutsuzluğun ağacını diktim yüreğimin tam ortasına...
Küreklerle, kazmalarla... Kanata kanata...

Artık ilgilenmiyorum yeni çıkan kitapların şatafatlı kapaklarıyla,
Sayfaların arasında kayboldukça özlüyorum, hayallerimizi...
Medeniyete sırtımızı dönüp on adımdan düello yapar gibi
Alnının çatısının kiremitlerine ateş etmek gibi...
Her yerde göze batan;
Heyecanlı, ürkek, İstanbullular olmak..
Hayallerimiz vardı ertelediğimiz...
Yalnızca bize ait olan hayallerimiz...
Kırilemeyecek kadar jelâtinli...

Artık aşka inanmıyorum.
Her zaman inandığım yalandı.
Şarkılarla ağlarken;
"Sevgilim" sözcüğüne bir anne bulamıyorum..
Oturup gözyaşlarımı sayıyorum...
Hep bir önceki kadar israflı...
Ütopik ve düşsel imgelerle vals yaparken
İhtişamlı bir balo salonunda (no smoking'im)

Artık bitmeli bu doğum...
İşte az önce doğurduklarım...
Çok kan kaybettim yine her zamanki gibi.
Yüreğimin bu kaçınıcı sezeryanıdır..... bilmiyorum.

Nahit Can Aydın

Düş(ün) ce

Gördüğüm her gözyaşıma...
Adını haykırıyorum ürkerek ve kısık,
Çok kısacık...
Gözlerimden akmadıkça;
Yüreğime basan sel gibisin...

Saçlarımda izi var gülümsemenin,
Parmak uçlarımda kokun,
Dudaklarımda buruk bir "kahretsin"
Kulaklarıma çalınıyorsun!
"Hatırlıyorum" kadar keskin

Oturdum!
Bir oda dolusu yalnızlığımla,
fısıldaşıyorum!

Anlaşılır değil!
Bilindik hiç değil!
Yabancı bir dil kadar yabancı,
Bir adını duysalar
Hemen anlarlar!
Susarım!

Sen ruhumun girdaplarından kurtardığım tek canlısın..
"Kahramanımın" sanırsam
"aptalsın" sür gözlerine.
Bak işte kollarımdaki eksiklik: yokluğun!
Sızımsın!
İnan!

Kıs kıs kıvrandığım,
İçimin dışımın ayrılığı gibisin.

Sen şimdi karşımda elinde yüreğimle,
öylece
Anlamsız ve çok korktuğum bir "Hayır" varken gözlerinde.

Bırak yüreğim yere düşsün!

Bırak ne olur "düşsün"

Nahit Can Aydın

Evimden Pencere Önü...

sokak arası bir cinayetden arta kalan,
bir sevdanın bitmesine sebep,yanık bir ayrılık kokusu...
cesetlerin üzerinde kanlıdır gazete kağıtları
ve insanın içindeki öfkenin habercisidir göz yaşları,
sorumsuzca tüketilen bir aşktan arta kalmıştı yalnızlık
yitik umutların kurumuş dallarına asılmıştı sevdalar,
evler boş,ve boşalmıyordu karakollar...

soframızda bir hüznün varken
o eskidendi derdi babam,
ve nedenini biz sonradan anlardık;
babalar hep gözyaşlarını gizlemek için sofradan erken kalkar,

birde heyecanla anlatılan aşklar vardı,aşk şarkısı istenen radyo programlarında,
yada annemin izlediği dizilerdeki aşklardı;
benim çocukluğumun siyah beyazlığı...
marifet sayılırdı bir insanı tanıdıktan beş dakika sonra öpmek,
yada unutmak başkasının teninde, geride kalanı...

Nahit Can Aydın

Fikir-ceza!

Yokluğun: yüreğime 'silahlı darbe'dir.
fikirler suçlanıp, çırılçıplak işkence edilirken,karanlık bodrumlarda...
biz,ışksız gecelerde...
dumanı tüten simitlerle ısınırdık...

hayal ettiğimiz herşeyi;
avucumuzda tutardık,
üniforma gelirdi...
anlamazdık...
bu neyin nefretiydi? .

şimdi saat kaç? ve hangi coğrafyanın yerlisiyiz,biz?
şimdi ayları saymalı,geçmiş günden hesap sora sora...

EYLÜL,ekim ve sonrası...!

Nahit Can Aydın

Geçmişim Karşısına Geçmişimin...Şimdi mi Arıyorum.

Ordayım?

O yeşil çimende koşuşturuyorum amaçsızlığımı?
küçük omuzlarımda kasvet
"gözlerime oturmuş hüznün geleceğim" baksana....

İşte o minicik avuçlarımda kaldıramadığım yalancı dünya.
Yıllar sonra benim acımasızlığımı suratıma çarpıp
"al işte senin hayatın.ya dur yada defol git" diyecek bana.

Arkadaşlarına heyecanlı bir şeyler anlatmak isteyen o çocuk
Yalnızlığından kendine kurduğu mahzen de kendini cezalandıracak.
Evet: aklında!

Düşünecek! düşünecek!
Ve işkence edecek kendi kendine!
Bir şey çözmek için değil.
her şey soğumadan
yüzüne çalıp.yakmak için belki.!
Belki ufacık çözümler bulacak vakitsiz saatlerde!
Hiç kimsenin işine yaramayan artık çözümler!

Ordayım?

Evet görüyorum! yeşil yine her yanımda
Çok mutlu gözüküyorum!
Evet mutluyum!
Mutluyum! mutlu....

Çok garip ne ki bu mutluluğun sebebi...
Ahh! hatırladım. Aşkın kavuşmaya meyilli o ilk heyecanın yüz mimiği bu!
Daha sonram evet bu da!
Ağlıyorum! peki ya neden!
Tabi ya! terkedilmişliğin surat ifadesi de bu!
Acı,korku,yalnızlık ve özlem işkence ediyor olmalı bana!
Çokta küçükmüşüm...küçültülmüşüm...

Ordayım?

Evet ilk gençlik yıllarımdaki karmaşık duruşum!
Hatırlıyorum!
Unutmadım ki! ilk gençliğimde sevdiklerimden muaf etti beni hayat..

Evet hatırlıyorum. Başka evlerde geçen çocukluğumun sinemasını!
Her evde ayrı bir özlem: anneye babaya ablaya abiye
Ve her evde ayrı bir mecburi yaşamak gerçeği.
Her kesin kinine maruz kalan bedenlerdik biz.
Abim ve ben hatırlıyorum.
Korkardık bazı geceler.kısık sesle konuşup birbirimizin korkusunu gidermekti amaç
Güzel bi oyundu.uykuyla bitiyordu.
Rüyayla bitiyordu.

Evet hatırlıyorum o benim.
O hep sevgi sözcükleri boğazındaki müebbet genç.
Hep sevdiği insanları kaybeden hüznün duvarı!

Evet bendim hep uzaktan sevip yakında susan ahmak!
Geleceğim bak bu benim deli dolu geçmeyen gençliğim işte.
Hani övülesi hiçbir yanı olmayan.
Basit bile olmayacak kadar basit gençliğim.
Yaralı ve katılaşmış yüreği nasırlaşmış gençliğim.

Evet hatırlıyorum.buda benim şimdide değil mi?
Acılar denizindeki kayık yolculuğum
Hüzün duvarımda ki duvar çatlıyor.
Ve arkasında ya cennet ya cehennem saklıyorum.
Sorunlardan örülmüş kazağımla soğuk kış günlerinde
İşte tek ısınma yolum.
Tek avuntum: YALNIZCA; YALNIZ ÇOCUKLUĞUM! ! ! !

Nahit Can Aydın

Gel(in) irmisin Bana?

nerdedir bu soğukluğun açık penceresi?
söylesene nerededir kapısı bu kaçışın?
sen: 'artık konuşulacak herşeyi sömürdük? '
ben: 'sana dokunmak kadar yakın...'

avuçlarımı parçalıyor neşter yokluğun...
ki acılanmak zamanı diyorsun...
hala son kaçmak hayalindeyim,
geçmiş ki silinmeyen tükenmez de olsa,
karalamak için gel...
aramıza bir mevsim değilde bir ömür girmiş olsada
sen ilkbaharmış gibi gel...
ama gel...
ölümsüz bir gel için
_____gel...

Nahit Can Aydın

Gelirsen

gel,tut ellerimi,
baharı saçalım geleceğe...
gel,
güneşlensin içimiz...
gelirsen,
sen...
gelirsen,
ben...
gelirsen,
BİZ...

Nahit Can Aydın

Güz Yaprakları

Bu sarı cennetin gizli köşelerinde,
Aheste şarkılar besteliyor bahar...
Yapraklarla dans ediyor rüzgar...
Yapraklarda acı bir kış korkaklığı...

Yeşil tükeniyor, yeşil mağrur,
Dönüyor mevsim; güz yapraklarım kurur.
İşte bak;
Gittikçe büyüyor içimdeki ur!

Ağlaşıyor bahar...
Ağlaşıyor;
yollar,
yapraklar
dallar...

Kışa çok az vakit var!

Nahit Can Aydın

Irmak

konuşunca,içine dökülen ırmak,
sessiz ormanların kucağındaki türküde ıslak...

akıntıya kapılmış nice ümit,
yüzümde kahin bir şaşkınlık...

Nahit Can Aydın

İlkokul bahçesinde

Belki biz farkında değiliz ama
Bu ilkokul teneffüsünde, kısacık ara vermiştik hayata.
Bahçesi asfalt bir ilkokulun,
- ne kadar bahçesiye burası,
Ağaçlar-sız, çiçekler-siz bu ziftli zeminde;
Çiçekler-biz.
Doğaya doyuyorduk belki de...
Hep bir ip üzerinde atlayan,
Sek sek çocuklarının kurdeleleri gibi düğüm düğümdük.
Siyahıtık, mavi olduk.
Sonra renkler geldi, asfalt zeminlere.

Bir ilkokul bahçesi burası
Ve asfaltın en koyu yeri.
Üç-beş çocuğun aklında kalmış yeşil...
Ama bir ilkokul bahçesi ki,
Bu kadar olur?

Nahit Can Aydın

İndim Derinliğine.

İndim derinliğine,
İndim yamaçlara,
uçurumlara indim de,
Seslendim.
Ses, gittikçe uzak..
Gittikçe boşuk niye?

Kayalardan eşelenerek yuvarlandım da
Bir cep kadar küçük bir yere düştüm,
belki de bi kovuk.
Aşağısı uçurum bakma!
Aşağısı uçurum, bakmadım.

Kanat kanat kuşlar birikti gözlerime,
Gökte bir cümbüş, bir panayır neşesi.
Kendini güldüren soytarı bulutlar,
Sarhoş dağ doruklarına uzanmış,
Rüzgarla cilveleşiyorlar.

Kaldığım yer, yerden uzak bir yer,
Durduğum yada mecburluğum bu bir oturma yer...
Ama aşağısı hala uçurum.Bakma!

Hey! Sesimden çoğalan sesimi kulaklarında duyanlar,
Hey! Rüzgarlarla yatan ahlaksız bulutlar,
Aşağısı uçurum.Bakmayın!
Ben bakmasam da biliyorum.
Düştüm de gördüm bir kayanın kaderini.
Gördüm bir yamaç ağacının köklerini.
En üsteydim, aşağısı uçurumdu.
Şimdi bilmem neresindeyim bu yamacın.
Düştüm. Kaldım. Durdum.
Kimseler yok!
Bir cümbüşte tüm evren,
Bakın bakın işte o kuşlar,
Oradan geliyorlar...
Hey! Kanat sesi kuşları.
Ama sesim yetişmiyor ki.
Aşağısı uçurumken..
Artık çok geç.Uçurum da gördü beni...

Nahit Can Aydın

İstanbul (andı) !

ilk ışığını emiyordu deniz...
martıların kanatlarında,
is, tan, buldu sabah...
dünkü gibi, aceleci
yarınki gibi yorgundu bu kent..

paçalarına tutunmuşuz,
umut-hanemiz!
sen: bize kızgın, sen: bize küskün...

şimdi bi yerlerde, kanını emiyor; onlar...
deniz kokulu saçların yanar, yanar...
sen ki:oran-buran delik deşik,
dimdik;
ve asaletli...

her gün birkere daha
ve yineleyerek yeni yeni...
öldürmek için 'İstanbuluyoruz' seni...

Nahit Can Aydın

Kazım Koyuncu'ya....!

İşte ölümün sesi yankılanıyor kulaklarımda...
İşte cennetin gizli bahçelerinden,
Ağaca yaslanmış gitarıyla bize seranat yapıyor o güzel insan,
Gözlerinde hüznü!
Gözlerinde ölüm!
Ve gözlerinde çaresiz bir haykırış! ...

Söyleyecek bir şeyi vardı...
Belki: bu yüzden susturuldu...

Adı mı?
Adı: Kazım Koyuncu' ydu...

Nahit Can Aydın

Kendimi kaybettim. Hükümsüzdür.

Yıkılan umutların yeşerdiği verimli toprak,
Çocukların gözündeki masumiyet,
Kuşların çığlıklarına bakan bir eskici,
Oltasına takılan yosuna kızmış bir balıkçı,
Çocuğun üstüne ince giydirdi diye karısına kızan bir koca,
Çimenlere basıyor diye gençleri kovalayan kalp hastası yaşlı bekçi,
İşe geç gelen çırağının kulağını çeken bir berber,
Sevgilisin dudağını öperken gözlerini açan bir genç,
Sevgilisinin ellerindeyken elleri, abisini gören bir kız,
Annesini alışverişte kaybeden ve etrafa boş ve umutsuz bakan bir çocuk,
Oğluna denizi anlatan genç bir baba...
Bankta oturup yemek yiyen bir öğrenci
Ve ben....bunların tam ortasında....
Hayatın bir yerlerinde...
Hayatın içindeki beni arıyorum....

Nahit Can Aydın

Kimse?

Kimse!

O!

Kanatan yaranın "sıcak-kanlı" bıçağıdır.
Kaç kez vurmuşsa

Bilinmez!

Nefretin arkasında "bir şey"
vardır.

Gözlerinin içersinde
Bulunmaz!

Nahit Can Aydın

Kinimi: Savaşım Çıktığı Kadar Bağırıyorum.

çocukların oyunlarına düşen bombanın hedef şaşırmasıdır:savaş..
evine ekmek koşturan gençlerin sorgusuz,sualsiz infaz edilmesidir:savaş...
caddeler al ile yazılan gözlerdeki nefrettir:savaş...
evladının eve her geçikmesinde annenin yüreğine saplanan hançerdir:savaş...
ailesi için para kazanmanın insan öldürmekten geçtiği mecburiyettir:savaş...
can çekişen düşman 'insanına' yardım etmemenin,edememenin anlamsızlığıdır:savaş...
Filistinli düşler dünyasındaki bir çocuğun elindeki oyuncak tabancayla oynamasına ateş eden yetişkin İsrail zihniyetidir:savaş...
bomba seslerinden ürken her bebenin annesinin bağrında ağlayışıdır:savaş...
'ateş etmeyin' feryadının kurşun hızı cevabıdır:savaş....
bir babanın ailesini dört mermili tüfekle dolap diplerinde koruma çabasıdır: savaş...
demokrasiyi kurşunların delikleriyle ilmeklemeye çalışanların masa başı
oyunlarıdır:savaş...
'Allahım kurtar Bizi' yakarışının en cevapsız kaldığı bombardıman saatleridir:savaş...
ŞAVAŞ: acılar ovasıdır...
Üzgün,hüzünlü ve bir o kadar da geç doğar barış...
ama herşeye rağmen...
BARIŞ: mutluluğun tohumudur!

Nahit Can Aydın

Maria

Maria...
yak ışıklarını kentin, sarı sarı...
küçük noktacıklarda hayat, akar ya...
belki geç belki erkendir ama...
akşam geceyi alır koynuna...
sen perdelerinde saklan yine Maria..

Maria,
sunakların altında tapınıyorum affına,
dualardan papatyalar takayım saçlarına...
Maria: beyaz tüllerin arkasında
mum ışıklarının erişemediği bu noktada..
sesini ver kulaklarıma...

yüzünün kıvrımlarında ezildim maria.
gözlerin, gözlerin uçsuz bucaksız bir ova,
kayboldum Maria...
bak göğe bulutlarımızı çiziyorum ayışıyla..

Maria uzak şehrimizi hatırlasana...
kayıp şehri maria...
hani gidemediğimiz hayal şehrini...
al götür beni deseydin bana...
giderdik...
Ama maria...
kayıp Tanrıça...
hüzünlü gözlerin maria,bakar ya
kara kara...
gideriz,
gideceğiz maria...
ben birazdan geliyorum yanına...
birkaç satırın ardı sıra...

Nahit Can Aydın

Mutluluğun Katliamı!

Ey: mutluluk!
Hangi düşün sabahındasın?
Ey: mutluluk:
Ömrümüzü kemiren yaratık!

Hani bir tebessüme muhtaçken her bir yüz,
Sen hangi orospunun dudaklarında,
Hangi acemiye sömürüyorsun?

Bir kucak dolusu
Bir sürü yürek biriktirdim,

Yaralı tüm yürekleri saklıyorum bakışlarımda
Mutluluk! Ey inanması en kolay yalan!
Vazgeçmesi en imkânsız arayışsın biliyorum.
Ama kolayca kandırdığın tüm insanların nefretiyle boğacağım seni!
Sonu belli uyduruk bir hikâyenin cafcaflı önsözüsün sen!
Baltalarımızla paramparça ederken taneciklerini
Bir akşamüstü kumsalda ateşe vereceğiz sana ait olan her anıyı
Bütün dünya el ele diyeceğiz ki
Mutluluk: işte şimdi öldürdük seni!
Ve ardından oturup ağlayacağız...
Özledikçe...

Nahit Can Aydın

Neresindesin içimin?

—önce bir yıldız kayar saçlarına
Korkak bir ninni gibi-
—Sonra gözlerinde yanan ateş
“bir yer” leri ısıtır-

Önemsiz “sesler duyarsın”

“Bu kaçınıcı susuşum?
“Bu kaçınıcı bahanedir hala tükenmeyen?
“Bu kaçınıcı hayal kuruşun”
Kaçınıcı kırıklığıdır” ki kaynamaz bir türlü?
“bu hangi üşüyüşün gaddar soğukluğudur
Bu kadar çaresiz?
“ bu kaçınıcı inatlaşmaktır, yüreğimle?
Yenile yenile, bile bile...

Sevmek!
Hangi anının arkasında gizliysen çık artık ortaya,

“hep yüreğimden dilime uzanan yolu uzatıyor
Ürkekliğim”
Sana “seviyorum” diyemeyecek kadar korkuyorum gözlerinden...

Konuşamam...
Sayıklarım...

Şimdi, sen gözlerin hayatın bir yerlerinde,
—bense gözlerini...yüreğimde.
Saklarım...

Nahit Can Aydın

Rakı Bardağında Kusur!

bir?
hangi akşamdan arta kaldıysa; odur?
kan rengine dönmüş, dizleri,rokasında ekşi...
bir yudumun ardından bir kaç cümle,
uyuşuk anason!
damlasaydında,
kaçşaydık kaldırım taşlarıyla....
sevişmekmiydi yarasının adı?
söylermiydi acaba damda uyuklayan kedi?
kedi, pisi, pisi...
sen hangi cinyetin şahiti?
ben hangi katilin eli?

Nahit Can Aydın

Sandığın Kadar

Sandığın kadar, yanıltgan,
Anladığın kadar yetersiz,
Nesne mi şu gördüğün gölge?
Gölgenin en kara yerinde,
Alay, alay bir serinleme...

Bir bakmışsın ki sabah olur,
Bir bakmışsın ki bulut, bulut bir gök,
Sen sabahı terledin,
Yağmurlandı caddelerin uyusuk yüzü,
Bir toz, bir koku...

Bir akordeon sesine uzanan,
Sen, ben ve sadece kulaklarımızla hatırlanan...
O yabancı film...

Gölgeli, gölgeli üşeniyorum,
Birkaç söz söylerimde, yok olur zaman..
İşte o zaman...
Gri, gri düşünürüm...

Nahit Can Aydın

Solarken Ruhum!

ben bir hayal ne kadar sevilirdi bilmem!
ama işte,
işte, o kadar.....

saçlarımda sevdan,
ellerimde narin sevgilim!
haydi kaldır içimin saydam perdelerini...
kaldır da gör...
yüreğimdeki bebekliğini....

adın derim!
yalan olur.
sen derim!
duvarlar güler..
odanın ortası kalabalık..
odamın ortası kabak çiçeği gölgesi gibi...

nihayet bir kaç tıkırtı gelir boşluğumdan!
bir sestir ümit...
_____ki bu ses?
içimin avlusundaki düş(üş) ündür...

Nahit Can Aydın

Susarsan! (boğar beni bu azgın nehrin...)

susuyorsun!
bana,söyleceyecek demek,
hiç bir şeyinde yok...
bir sözcük düşsün diye,
dibindeyim ılık nefesinin...
susuyorsun ben soğuyorum!

düşüyorum...ey gözlerinde cihan sevgilim!
güçsüz ellerim..
sen sustukça...
ben,santim santim,
batıyorum karanlığa....

Nahit Can Aydın

Suskun Hatip!

Aşksız geçen sürenin “zarfındaydı” aslında söylemem gerekenler...
Belki ben hep bağıra bağıra susuyordum.
Konuşsam belki değişecek, olanlar olacaklara gebe kalacak.
Ama bir süre daha susmalıyım.
En azından birkaç asır...

Yine bana gelirse eğer bir gün konuşma sırası.
Bir çift söz etmem gerekirse eğer,
Senden bahsedeceğim usul usul,
Anlamaman gereken bir şekilde...

Sen
Kimsin?
Bilemeyeceksin!

Nahit Can Aydın

Sütçü Amcalar?

Ve her güzel şey yok oluyordu git gide
Çocukluğumuzun İstanbul'a bakan
Dar sokaklarında bir şeyler eksikti.
Gülümsediğinde yaşamının güzelliğini hatırlatan,
Sırtlarında güneşi yansıtan,
Çocuklara nasihat kaplamalı gofretler dağıtan!
Günün müjdecisi
Yaşlı sütçü amcalarımız... Neredesiniz?
Sütçüler:
Bir sabahın yorgun gezginleri...

Kapısından günü içeri alan
Ve "sabah merhabası" teyzelerin güler yüzlerinde,
İçerden gelen çocuk sesiyle irkilen telaşlı bakışlar.
Ellerdeki taslara boşalan sütün berraklığında dertler boğulur...

Sütçü amcam! Yorgun eşeğine kızmış çeşme başında
Kavurucu güneşten kasketinin altında terlemiş saçsız başı
Yorulmuş, belli edemiyor!
Sütçü amca diye eteğine yapışan çocukların saçlarını okşuyor şefkatli parmakları

Bir sabahın izini sürer sütçüler!
Evde bebeler bekler!
Evde hastalar bekler!
Sütçü amcalar artık fabrika kapısında iş arar olmuş.
Ve pastörize edilmiş sabah merhabaları

Nahit Can Aydın

Tahammülün Bittiği Dakika!

ağzımda eriyor mutluluk...
yüreğime taşıyorsun kederim...
bırak peşimi yollarımı kesen zaptiye...
ve kimliğimde gözükmez; kimliğim.

Nahit Can Aydın

Tanım...

sevgi: bizi dostların gördüğü alışverişmiş,
sevgi: yüreğinin atışına denk gelmesiymiş, 'öteki yüreğinin'...
sevgi: sorumluluklardan örülmüş bahçeymiş,
biz bekçilerin kovaladıkları çocuklarken daha....

Nahit Can Aydın

Tualimdeki Bitmemiş Sokak!

Gitmem gerek" kadar sertçe yalnızlaştırıldığında
Gelip - Geçenler...
Merhaba demez yalnızlığına
yutkunursun boğazına gelen her neyse'leri
Görülmesi mahcup ağlayışlar boşalır gözlerinden ansızın
Utanırsın...
Yitirilenler ve yitirilecekler görürsün
Sokaklarda ve yahut köşe başlarında

Sokakların ıssız köşelerinde gezinirsin...
İçinde ve dışında ölmek isteğin...
Hüzün ve acı koktuğunda caddeboyu.
Ve kaçışa çok geçikmişse yaşama istediğin..
Olduğun yere düşecek kadar ağır değilsen..
Düş(ün) meyeceksin...

Nahit Can Aydın

Uyuşuk.

Sevdanın koridor kokusu,kirlenmiş;
aylaklarının altında güneşin yüzü...
baksan gözün kamaşır...
görsen, gözlerin olurdu...

sağaltıp kendini ücralara,
yürüyemezsin,
çocuk gülümseyişinle,
köşebaşlarına,
anne yüreğın yanındaysa...

Nahit Can Aydın

Vapurdaki Kadın!

işte o kadın!
Karaköy vapurunun en yalnız yerine oturmuş,
köpüklere dalgın,
o kadın!

dün yine bir yolculuk seyrinde,
çıktı karşıma o kadın!
yüzü yok kadın!
oturmuş sigarasının dumanını saçlarına gömüyordu.
yine aynı yerde,
gözleri köpüklerde...

o kadın!
kederli dalgın!
yarın,sonraki gün yine aynı yerde,
oturup, kendini saklayan kadın...

Nahit Can Aydın

Varlığın!

Varlığın ruhumdaki eksiklik.....

Zaman geçmeyen cehennemimde,
Konuşurdum kendi kendime
Duy beni diye...
Duymazdın!

Yüreğini görmek için
Uyandığımda, yüreğinin bana yasaklı kısmına...
Ve sen acılarına basarak geçerken düşlerimden
Ben: mırıldanırdım sadece
Sev beni diye...
Sevmezdin!

Yalnızlığımın sohbet ettiğim saatlerde odama dolardı güzelliğin
Kokun sinerdi havaya
Sonra;
Beni terk ettiğin bir akşamüstüne uğrardı hayallerim
Kızardım, kızardım ama
Sana değil karanlığa;
Ölanca gücümle bağırırdım
Öldür artık diye...
Öldürmezdin.!

Nahit Can Aydın

Yağmurdan-ıslan-dık...

hangi coğrafyanın neresinde belli değil,
karanlığın içinde kaybolan,
ve yalnızca bir sokak lambasıyla teşhis edilebilen ıslak bir mevsim yağmuru...
soğuk değil; ılık bir rüzgarın melodise uymuş,
.....savruluyor....

Nahit Can Aydın

Yakarışım!

Okyanusların fitlerce yukarısında...
yaşatalım çocukları annelerinin sevgisinde...
Ayrılıktan sevgiye kadar yürüyelim marşlarla!
Her sevgilinin gözyaşlarında boğarken tüm zalimleri:
Ve linç ederken yalancıları,
Elimizde şarkılar elimizde şiirler...
Ve uçurduğumuzda tüm sevgi kuşlarını
Kanatları altındaki yaşanılasi dünyayadır: alkışlarımız!

Nahit Can Aydın

Yürümek!

Yürü
Ve durmayı düşünmek için harcama vaktini...

Nahit Can Aydın